

Forfatter: Ingemann, B. S.

Titel: Udrag fra Valdemar Seier

Citation: Ingemann, B. S.: "Valdemar Seier", i Ingemann, B. S.: *Valdemar Seier*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 126. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann02-shoot-idm140036558053408/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Valdemar Seier

»Saa temmelig, – svarede Otto – og havde jeg høvt min Bue med, skulde jeg have givet Jer Svar paa Tiltale, uden at krumme et Haar paa eders ærværdige Kindskjæg.»

»Du er mig Pokker til Knos – sagde Rytteren – med Pilen var det ellers ikke saa ildt meent; jeg vilde kun mærke dig lidt i din venstre Øre, for at kjende dig igjen ved Leilighed. Men see, der har vi Herskabet!»

Glindsende i Aftensolen reed en prægtig Skare Riddere og fyrstelige Herrer langsomt ned ad Bakken mod Slotsbroen med en fornem geistlig Herre og tre pyntelige Damer iblandt sig, ledsagede af en talrig Flok Jagtsvende med Hunde og Falke i Købbe og Baand, og med allehaande Fuglevildt og Jagtredskaber over Hestemankerne. Saasnart de Forreste i Toget vare komne over Broen, aabnede en kaalormspraglet Gaardsfoged dem Borgeledet og drev de nysgjerrige Tilskuere tilside med sin lange sølvknappede Stok. Ved den drabelige Grandserytters Side stod den forklædte Grev Otto og glædede sig over det prægtige Optog.

Paa venstre Side af en deilig, fyrstelig smykket Jægerinde reed en Mand af Middelstørrelse, med et forvovent bruunt og sortskjægget Ansigt, krum Hogenæse og huuldliggende, mørke Øine, hvormed han ikke saae aldeles lige; under en kort flagrende Skarlagenskappe bar han en grøn Floiels Jægertrøie med Guldknapper, og i det sølvbaldyrede Bælte en bred sølvbeslagen Jagtkniv; paa det sorte kruslukkede Hoved bar han en Hat fra Garderige, besat med Sølvblik, Ædelstene og kostelige røde Fjædre, og paa det brede Bryst skinnede et kostbart Paternosterbaand med Rubiner og Smaragder mellem Perlerne.

»Det maa vel være sorte Grev Henrik, – sagde Otto til sin Side-mand – men den stolte deilige Qvinde ved hans Side, med den runde Perlehat over de brune Fletninger, er det hans Frue?»

»Nei, paa det Lav, – svarede Krigsmanden – det er den portugisiske Prindsesse Bøengjerd eller Beringard, eller hvad hun hedder, som er Søster til Greven i Flandern, hun er ogsaa noget i Slægt med vort naadige Herskab, troer jeg, og besøger dem ofte; vist er det et stolt Stykke Qvinde at see paa – hun er smuk som en Ulykke; med den aabne Trøie og Guldstifterne paa den blaae Flotelskappe, kan hun stikke Øinene ud paa den Bedste; hun gjør ogsaa alle unge Karlefolk gale her med sine Hexessine. Tag dig jagt, unge Knos! at du ikke seer